

návrh na povolení exekuce, nýbrž, jde-li o exekuci na přihlášku, též návrh na její výkon, neboť § 575 odstavec třetí c. ř. s. jest doplňkem §u 569 c. ř. s. a účelem těchto ustanovení jest, zjednati mezi stranami jasno o tom, zda má býti nájemní smlouva podle §u 1114 obč. zák. pokládána mlčky za obnovenou čili nic. Tím, že vymáhající strana navrhla, by exekuce byla vykonána teprve na její přihlášku, odložila zároveň své rozhodnutí o tom, zda chce dáti exekuci provést či být povinné straně nadále ponechati. Tímto odkladem by však vznikla mezi stranami právní nejistota, zvláště když se povinná strana ani o tom nedoví, že návrh na povolení exekuce byl podán. Je tedy třeba, aby při exekuci vyklizením na přihlášku vymáhající strana nejen povolení exekuce si vymohla, nýbrž aby se též k výkonu ve lhůtě §u 575 c. ř. s. přihlásila. Poněvadž tak vymáhající strana učinila teprve po uplynutí této lhůty, byl prvním soudem návrh na výkon exekuce vyklizením právem zamítnut. Při tom se podotýká, že exekučním titulům, v §u 575 odstavec třetí c. ř. s. uvedeným, sluší na roveň klásti i smír o vyklizení nájemného předmětu, neboť účel ustanovení §u 575 odstavec třetí c. ř. s. je tyž, ať již jde o výpověď, příkaz k vyklizení, rozsudek nebo smír.

Čís. 2552.

Má-li strana v řízení nesporném právního zástupce, běží mu lhůta ku podání opravného prostředku ode dne, kdy bylo napadené usnesení doručeno j e m u, nikoliv straně.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1923, R II 114/23.)

Ve věci zajištění půdy drobným pachtýřům odmítl rekursní soud rekurs zástupce vlastnice pozemků jako opožděný. D ů v o d y: Dle §u 17 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., činí rekursní lhůta do usnesení ve věcech drobných pachtýřů 14 dnů. Napadené usnesení bylo doručeno Dru Josefu S-ovi, advokátu v L., jako zástupci majitelky velkostatku, dne 20. března 1922, rekurs však podán teprve dne 11. dubna 1922, takže jest opožděn a musel býti odmítnut. Okolnost, že napadené usnesení ředitelství velkostatku bylo doručeno teprve dne 28. března 1922, jest bezvýznamná, ježto rozhoduje doručení k rukám splnomocněného advokáta majitelky velkostatku, která stížnost podala.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

§ 5 nesp. pat. sice nenutí stranu, aby si zřídila právního zástupce, avšak když si ho žádá a zástupce ten u soudu vykázan jest, dala tím na jevo, že chce, aby on ji na soudě zastupoval a s ním aby soud jednal, a proto soud povinen jest místo na stranu samu na zástupce jejího se obracet, což platí také zvláště i o doručování, jak to zřetelně z §u 6 plyne, jenž ustanovuje, že doručení, vyjma případy zvláštní, ne-

musí se státi zrovna do rukou strany nebo jejího zástupce, roz. podle toho, zda se strana zastupuje sama či jedná zástupcem, nýbrž že se může doručiti také do rukou domácí osoby strany, pokud se týče jejího zástupce. Doručil-li soud mimo zástupci strany své usnesení také ještě řediteli velkostatku, nemůže zástupce (advokát) počítati lhůtu k rekursu, který sám p o d á v á, od doručení řediteli, nýbrž od doručení sobě. Mohlo by se snad o počeť od doručení řediteli jednat, kdyby tento sám anebo vedle advokáta také sám ještě rekurs podal, ale takto chce stěžovatel něco, co se přičí přirozenosti. On dokonce myslí, že když si strana zřídí více zástupců, že možno potom lhůtu počítati po libosti od doručení kterémukoli, tedy v jeho smyslu od toho nejpozdějšího. To ale zajisté není účelem zákona připouštějícího zastoupení, aby se lhůty a tím i řízení protahovaly tím, že strana si zřídí zástupců více.

Čís. 2553.

Zavázal-li se kupitel ve smlouvě, zaplatiti všechny dávky k ní se vztahující, ať se jmenují jakkoliv, obsahuje závazek jeho i dávku z přírůstku hodnoty. Jde tu o t. zv. převzetí plnění. Žalobní žádost dlužno upravit v ten rozum, že je kupitel povinen, osvoboditi prodávatele od předepsané mu dávky. Exekučně lze na kupitele nastupovati v tom směru, že výtěžek exekuce vydá se přímo k dávce oprávněnému.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1923, Rv II 505/22).

Žalobce prodal žalovanému pozemek trhovou smlouvou, jejíž § 7 zněl: »Všechny výlohy, kolky, dávky a daně, jež vzniknou smlouvou, (jejím provedením, vtělením do knih a u příležitosti smlouvy), ať se jmenují jakkoliv, platí kupitel.« Když byla žalobci vyměřena zemská dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti, zaslal platební příkaz žalovanému, jenž odmítl dávku zaplatiti, pročež ho žalobce žaloval, by uznán byl povinným zprostiti žalobce z povinnosti, zaplatiti onu dávku. *Procesní soud první stolice* žalobu zamítl. *Důvody*: Soud nesdílí sice názoru žalované strany, že z §u 7 smlouvy nevyplývá povinnost žalovaného, nahraditi žalobci dávku z přírůstku, neboť by i ve smlouvě nebylo výslovně zmínky o dávce z přírůstku hodnoty, jest závazek kupitele nutně vztahovati i na tuto dávku, vzhledem k doslovu statě smlouvy, kterou se kupitel zavazuje, platiti všechny dávky, které s touto smlouvou souvisejí, ať se jmenují jakkoliv. Nebylo tudíž třeba ještě důkazu o tom, zda žalovanému výslovně bylo při sepsání smlouvy připomenuto, že mu bude platiti též dávku z přírůstku hodnoty. Nicméně oprávněna jest námitka žalované strany o předčasnosti žaloby, neboť, jak jest nesporno, žalobce dosud předepsané dávky nezaplatil. Žádá tedy předčasně o zaplacení. Vzhledem k tomu, že zemský úřad pro vyměrování dávky podle zákonných předpisu předepsal dávku žalobci jako prodávati, jest na snadě, že jen žalobci bylo možno napadnouti po případě výši předepsané mu dávky. Žalovaný, ač jest podle smlouvy žalobci práv ze zaplacení dávky, nemohl by výši dávky jemu